

ved denne Lovgivning i de faa Dage, der har været til Disposition, men der har selvfølgelig i saa kort Tid, som der har været til Raadighed, kun kunnet være Tale om at tilvejebringe Enighed om Ændringer, en Drøftelse af hele Problemet har der selsagt ikke kunnet blive Tid til. Det er slet ikke utænkeligt, at der ved en saadan Drøftelse maatte kunne udformes, maaske paa et andet Grundlag, bedre Bestemmelser end de forhaandenværende. I denne Forbindelse skal jeg pege paa Forstaaelsen af Kasserens Formaal. I § 1 i Loven af 1914 er Formaalet angivet som ikke at maatte være andet end at sikre Hjælp i Tilfælde af Arbejdsløshed, der ikke er begrundet i de i § 14 anførte Aarsager. Det vil sige, der maa kun ydes Hjælp for uforskyldt Arbejdsløshed — en Hjælp, man fra alle Sider, altsaa ogsaa fra det konservative Folkepartis, holder for bør ydes. Men der er klaget over — og ikke med Urette — at Kasserne gennem Administrationen hjælper i en anden Retning, om jeg saa maa sige til et andet Formaal, nemlig dette, at Arbejdslønningerne holdes oppe. Om jeg end er ganske enig i, at Kasserne ikke ved Nægtelse af Understøttelse skal tvinge nogen til at tage et Arbejde, for hvilket Vederlaget ligger urimeligt under, hvad der normalt betales, kan jeg ikke bilige, at en Person, fordi han en Gang eller maaske nogle enkelte Gange og maaske endda kun i kort Tid har tjent en vis Timeløn, saa derefter ikke skal tage Arbejde imod en maaske uvæsentligt lavere Betaling, naar Arbejde i øvrigt kan faas til en saadan, men skal kunne gaa arbejdsløs og faa Understøttelse, med andre Ord, for de sidste Aars Vedkommende, falde det offentlige til Byrde. Ved en saadan Administration gives der, som sagt, Kasserne et nyt Formaal, og Lønnen holdes oppe. Det har aldrig været Mening med denne Lov, at den skulde anvendes dertil, og det ligger ganske udenfor Lovens Ord. Men det er et Tilfælde, som Gang paa Gang har foreligget, og jeg har forgæves søgt at faa en saadan Fortolkning forkastet i Arbejdsløshedsnævnet. Om dette Forhold maa der bringes Klarhed. — Jeg skal derhos i denne Forbindelse nævne, at hele Styrelsesformen ganske sikkert bør underkastes en Prøvelse, saa der vil blive nok at tage op ved den Revision, der i Henhold til § 26 skal finde Sted.

At skaffe Arbejde er selvfølgelig det bedste Middel mod Arbejdsløshed, naar de vedkommende, der er ledige, vil tage Ar-

bejde. Med naar Arbejdsløshedsunderstøttelsen er saa stor, at Arbejdsvederlaget ikke giver kendelig Fordel ved at udføre Arbejdet, nytter det ikke at sætte Arbejde i Gang; Formaalet bliver ikke opfyldt. Ved den under Industrimødet i forrige Maaned paa Københavns Raadhus stedfundne Forhandling om Arbejdsløshedslovgivningen fremkom der forskellige Udtalelser om Personer, der blev hjemme, naar Forskellen mellem, hvad der kunde faas ved at arbejde, og Arbejdsløshedsunderstøttelsen var minimal. Det maa ikke blive saaledes i Fremtiden. Jeg ved godt, at der vil blive svaret, at det er ikke Understøttelsen, der er for stor, men det er Arbejdslønnen, der er for lille. Men naar det nu samtidig, ikke fra een, men fra flere kompetente Sider, siges, at Arbejdslønnen i Danmark er den højeste i Europa, bliver det dog nødvendigt at se noget nærmere paa Forholdet, undersøge dette og faa konstateret, hvad der er det rigtige, og derefter maa man tage sin Bestemmelse.

Den Tid er jo ikke fjern, da Guldet strømmede ind i Landet; men Forholdene har ændret sig ganske overordentlig hurtigt. Det er allerede saaledes, at Købmændene, der for ganske nylig kunde betale alle deres Varer kontant, nu begynder igen ligesom før Krigen at købe paa Veksler, og der er Eksempler paa, at de anmoder om at faa Vekslerne prolongerede. Jeg synes, at det tyder meget stærkt paa, at Forholdene allerede er væsentlig ændrede, men som Forholdene ændres paa dette Omraade, maa det utvivlsomt blive nødvendigt at tage Arbejdsforholdene op til nærmere Undersøgelse. Jeg tror, at den Nedsættelse af Arbejdsydelsen i Produktionen, som er sket, kan Nationen ikke taale. Der maa ydes større Arbejde for Vederlaget. Indførelsen af den 8 Timers Arbejdsdag, de forhøjede Lønninger og samtidig mindre Præstation kan Samfundet ganske sikkert ikke bære i Længden. Der maa tages fat paa en anden Led her i vort Land.

I Lovforslaget, som det foreligger, vender vi tilbage, dels til Forsikringsprincippet og dels til, at den daglige Understøttelse ikke maa overstige to Trediedele af den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste i det eller de paagældende Fag og for de stedligt begrænsede Kasser ikke være over to Trediedele af den almindelige Arbejdsfortjeneste indenfor Kasserens Omraade. Ved denne Bestemmelse forekommer det mig, at det klart tilkendegives, at der skal være en Difference; der skal være en Merind-